

Andere boeken binnen de Ellis Marble-reeks

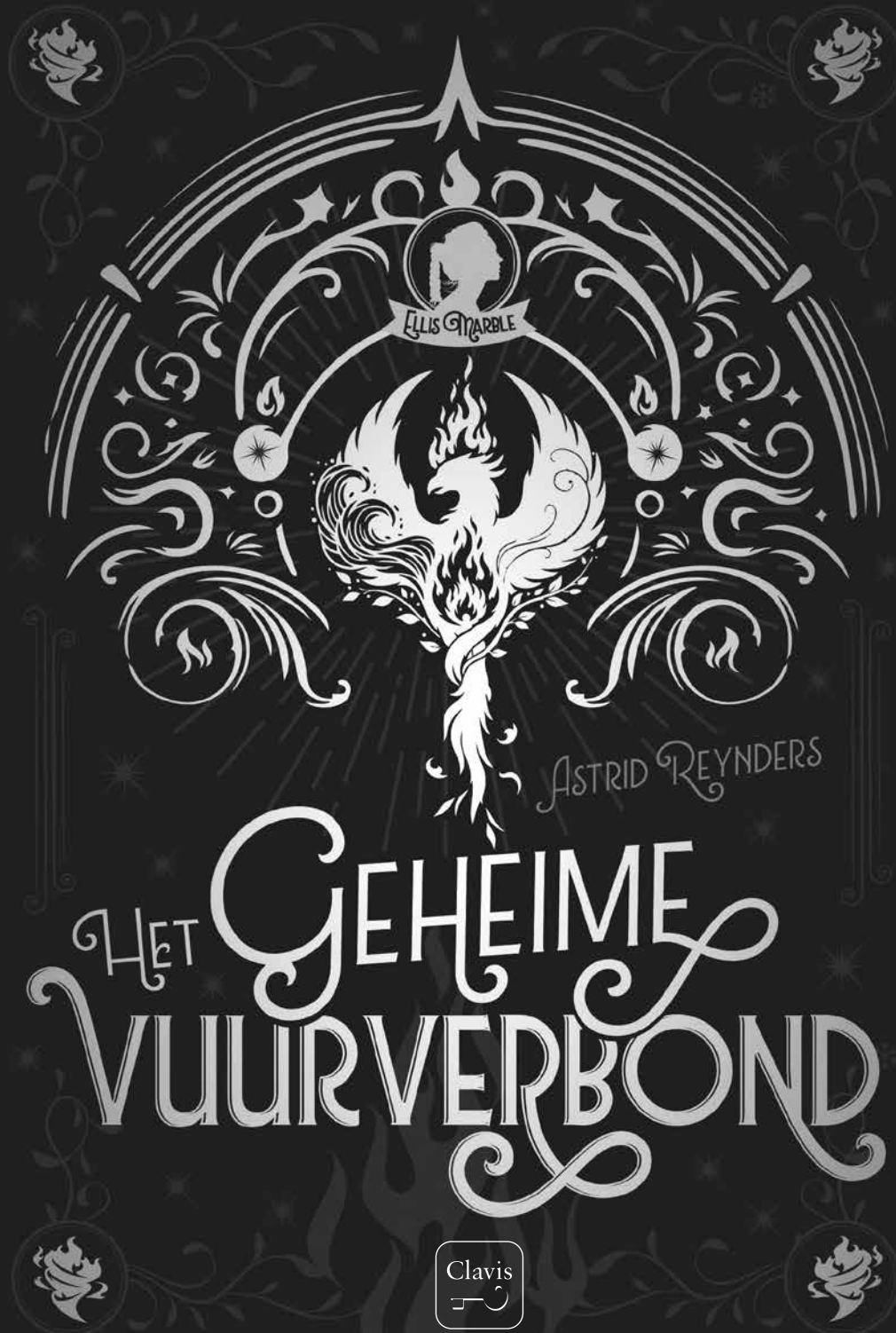
De bevroren vlammenzee

*Voor iedereen die volhoudt,
zelfs wanneer de obstakels te groot lijken.*

Bij Clavis Young Adult staan jongeren centraal.
Wij geloven namelijk dat de wereld van morgen er zal uitzien
als de dromen van onze jeugd. Het is onze missie om hun
leefwereld elke dag zo mooi mogelijk te maken.

Astrid Reynders
Ellis Marble. Het geheime vuurverbond
© 2026 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York
Omslagontwerp: Clavis Studio (Veerle Ferla)
Trefw.: dystopische maatschappij, ongelijkheid, liefde, rechtvaardigheid, avontuur
NUR 285
ISBN 978 90 448 6149 5
D/2026/4124/073
Alle rechten voorbehouden
Tekst- en datamining niet toegestaan

www.clavisbooks.com

HOOFDSTUK 1

Ik word schreeuwend wakker in mijn gammele houten bed in Outer Ignis. Mijn hart klopt in mijn keel. Sinds ik afscheid nam van Anwar en het Exceptionele leven dat ik heel even geleid heb, word ik geteisterd door nachtmerries. Er komt maar geen einde aan. De ene vreselijke droom volgt de andere op, en telkens speelt Anwar Flamma, de jongen op wie ik voor het eerst smeulend verliefd werd, de hoofdrol. Alpin Amnis, de man die me zou willen vermoorden als hij van mijn bestaan afwist, verdwijnt zelfs naar de achtergrond zodra Anwar opduikt. Net als mijn biologische moeder, die me liet bespioneren, en de monsters die me getekend hebben op die ene vreselijke dag in de krochten van Mare. Ik voel me compleet, maar dan ook compleet verloren.

Schuldgevoelens nemen voortdurend de bovenhand. Doordat ik liefdevolle connecties en een zuivere bloedlijn heb, en werd opgeleid door de beste trainers, ben ik de enige die dictator Alpin ooit zou kunnen overwinnen. Dat is een grote verantwoordelijkheid om van weg te rennen, maar ik kan niet anders.

De tekening op mijn linkeronderarm jeukt. Ik steek een kaarsje aan om mijn kleine kamer wat te verlichten. Daarna wikkel ik het verband van mijn arm af en schuif dicht naar het vlammetje toe. De witte ijskristallen op mijn huid, veroorzaakt door

de vlijmscherpe tanden van de ijsmarix, bewegen woelig.

Ik ga op mijn knieën op de matras zitten en kijk in het gebarsten spiegeltje boven het bed. Mijn ogen zijn nog aan het wennen aan de schemering van het kaarsje, maar ik kan mijn reflectie al vaag waarnemen. Het lijkt alsof ik niet degene ben die terugkijkt. Ik ben slechts een schim van wie ik was. Van de verfijnde transformatie die ik doormaakte bij de Flamma's, blijft niets meer over. Mijn haar is een verzameling van klitten, mijn bleke huid glimt van het zweet, mijn wangen zijn ingevallen en onder mijn ogen zie ik donkere, gezwollen kringen. Ik begrijp waarom mijn vrienden, ouders en Vesper zo bezorgd over me zijn. Ze realiseren zich dat ik traumatische dingen heb meegeemaakt in Mare, maar niemand hier weet er het fijne van, behalve Maisie. Tranen rollen over de wangen van mijn schim in de spiegel, maar ik voel ze niet. Paniek overspoelt me. Ik bal mijn vuisten uit frustratie, duw mijn nagels in mijn handpalmen en knijp mijn ogen dicht. Ik druk mijn handen tegen mijn slapen en probeer mezelf te kalmeren.

Mijn paniekaanvallen zijn erger dan vroeger. Het enige wat ik kan doen om rustig te worden, is denken aan Anwar, zoals hij bij me was tijdens Koepeldimming in de thuisbibliotheek van de Flamma's. Ik haal me zijn typische geur voor de geest, zijn tedere aanrakingen, zijn warme huid, zijn krulhaar dat kriebelt tegen mijn gezicht. Anwar. Hoewel de gedachte aan hem me ergens tot rust brengt, vergroot ze ook mijn wanhoop. Hoe

zelig is het als je troost zoekt bij een fantasie over de persoon die grotendeels verantwoordelijk is voor je pijn?

Ik begin te snikken en probeer het geluid te smoren door mijn dunne laken voor mijn mond te houden. Ik wil mijn ouders en Vesje niet wakker maken. Ze zijn al te vaak na Koepeldimming mijn kamer binnengestormd omdat ik schreeuwend wakker werd. Ik voel me zo ontzettend eenzaam in mijn verdriet.

Plots beginnen mijn gordijnen, creaties van mama en Vesper, te wapperen. Wat heeft dat te betekenen? Het kleinste zuchtje wind is al heel ongewoon in het schroeiende Ignis.

Het kaarsje dooft en de temperatuur in mijn kamer zakt drastisch. De windvlaag bestaat uit iets wat lijkt op kleurrijke, rondtollende zandkorrels. Ik heb geen idee waar die vandaan komen. Ze vermenigvuldigen zichzelf en beginnen aan elkaar te klitten. Het lijkt wel een minitornado. Ik dacht dat zoiets enkel bestond in Caelum!

De wervelwind zakt langzaam naar de grond. Ik ga op mijn buik op bed liggen, met mijn hoofd over de rand. Nieuwsgierig hou ik de minitornado in de gaten. Ik sla mijn beige laken om me heen om het weer wat warmer te krijgen en hou mijn ogen op het vreemde verschijnsel gericht. Dit vertrouw ik niet.

Plots verspreidt een lichtpaarse gloed zich door mijn kamer. Waar komt die vandaan? Ik heb bij de familie Flamma wel een knap staaltje magie gezien, maar dit heb ik nog nooit meegeemaakt! Ik ga rechtop zitten, kijk naar beneden en merk dat de

gloed uit mijn borstkas komt. Hij schijnt doorheen het dunne onderhemdje dat ik draag als pyjama. Het licht wordt feller en feller, alsof het gevoed wordt door mijn ademhaling. Mijn hele borst wordt ermee gevuld. Dan beweegt het lila licht zich door mijn huid heen en verlaat het mijn lichaam. Het danst naar de opvallende, kleurrijke korrels toe, die nog steeds door de lucht zweven. Het licht explodeert en na een felle flits staat er een majestueus wezen in mijn kleine slaapkamer. Een magisch dier dat bestaat uit felgele vlammen. Haar gespreide vleugels nemen de volledige breedte van mijn slaapkamer in. Het is indrukwekkend en angstaanjagend tegelijkertijd.

Ik krijg kippenvel over mijn hele lijf, hoewel het angstzweet me uitbreekt. Vliegensvlug kruip ik dieper weg onder mijn laken, alsof het dunne laagje stof me zou kunnen beschermen tegen het monster dat voor me staat. Ik hou mijn ogen dichtgeknepen en probeer te horen wat het wezen precies uitspookt. De vlammeende huid beweegt met een knisperend geluid. Ik ril van angst. Deze situatie herinnert me iets te veel aan de ijsgrot in Mare.

Oké, Ellis, focus. Je moet je voorbereiden op een verdediging, niet jezelf bang verstoppen in de hoop dat dat monster zal weggaan. Deze keer zal Lavina je niet komen redden. Je moet trouwens ook niet alleen jezelf beschermen, maar ook het houten huisje en iedereen erin. Ik graaf in mijn hoofd naar mijn trainingen met Vorst, Hagel en Ijskristal om me te herinneren hoe ik een ijsschild moet opwerpen.

Emoties. Emoties bundelen. Dat kan geen probleem zijn na deze heftige nacht met veel verdriet. Ik rakel alle gebeurtenissen op en verdrink bijna in de herinneringen. Ik bal mijn vuisten en ... de wind rukt de lakens van me af. Ik sta oog in oog met het beest. Heel even ben ik er klaar voor om mijn nakende dood te aanvaarden, maar dan, uit het niets, besef ik dat ik helemaal niet bang hoeft te zijn. Ik voel in het diepst van mijn wezen dat het dier een verlengde is van mij. Alsof een bovennatuurlijke, magische connectie ons verbindt. Ik kruip wat dichterbij haar toe, tot ik mezelf kan zien in haar grote, goudkleurige, amandelvormige ogen, die recht in mijn ziel lijken te priemen.

Een elementrix. Bestaat dat woord? En hoe ken ik dat dan? Plots besef ik het: ik weet hoe ze heet omdat ze met mij verbonden is. Net als ignarix met Ignis Exceps en marix met Mare Exceps.

Een elementrix. Een extreem zeldzaam wezen dat alle krachten samen in zich draagt. Dat toont ze mij maar al te graag door plots compleet in vlammen op te gaan en terug te keren als iets wat lijkt op een marix. In ieder geval een marix in de traditionele zin van het woord: een waterwezen. Geen ijzig monster zoals de bewakers van het geheime document in de ijsgrot, maar een wonderlijk, glazig dier, gevormd door prachtige azuurblauwe golven. Geen enge, witte ogen, maar helderblauwe kijkers die me ergens wat doen denken aan die van Cyan. Het imposante wezen vliegt omhoog en lijkt een achterwaartse salto te maken. Speels. Dat doet me dan weer denken aan Aster.

Ik strek mijn arm uit en strijk met mijn vingers over haar waterige contouren. 'Wauw.'

Mijn verwondering moedigt haar aan om nog meer indruk op me te maken. Het water zakt naar de grond. Die begint te trillen, waarna er een robuuste formatie uit oprijst. Dat heb ik nog nooit gezien. Zou dat een arenix zijn? Ik vraag me meteen ook af welke vorm een caelix aanneemt.

Alsof de elementrix mijn gedachten kan lezen, laat ze haar natuurvorm barsten tot kleine stukjes die steeds verder verbrekelen. Plots vormt er zich opnieuw een tornado in mijn slaapkamer. Een kleurrijke wervelwind, bestaande uit turquoise blauw en helder lila. Een caelix, denk ik. De kamer wordt gevuld door de serene kalmte die bij Caelum hoort.

Ik kom uit bed en hurk neer. De elementrix volgt mijn voorbeeld: ze zakt door haar poten tot ze op de grond komt te liggen. Ik kijk recht in haar grote, rustige ogen. 'Elyra,' fluister ik. 'Zo heet je.' Geen idee hoe ik dat weet, maar ik ben er zeker van. Het lijkt wel alsof Elyra haar gedachten op mij projecteert. Nog nooit heb ik een connectie gevoeld als deze.

De leegte in mijn borstkas wordt gevuld met een aangename rust. Alsof mijn leven opnieuw veiligheid en vertrouwen kent. Ik had Elyra nodig en ze kwam naar me toe. Ze heeft me uitgekozen omdat ik aan het rouwen was. Om Anwar, om mijn oude leven, om de waarheid. Ik ben niet zo naïef om te denken dat Elyra al die pijn zal wegnemen, maar ik voel nu al dat het

allemaal draaglijker wordt. Ik sta er niet meer alleen voor. En misschien is het gevoel dat ik niet alleen ben wel precies wat ik nodig heb om te overleven. Misschien zelfs om te leven.

HOOFDSTUK 2

Voor het eerst in tijden word ik hoopvol en rustig wakker wanneer de eerste lichtstralen van Koepelopening mijn kamer binnen schijnen. Elyra is nergens te bespeuren. Ik twijfel of ik me haar verschijning misschien niet heb ingebeeld. Dat gevoel schud ik al snel van me af zodra een zekere rust en lichtheid, die ik lang geleden verloren had, mijn lichaam vullen. Elyra is een deel van mij. Ze duikt vast enkel op als ik haar nodig heb of bij me wil. Dat hoop ik in ieder geval, want anders zou mijn geheim zomaar even te vroeg onthuld worden.

Ik ga opnieuw op mijn knieën op de harde matras zitten en bekijk mezelf in het gebarsten spiegeltje. Ik zie er beter uit dan eerder. Niet enkel als een verzameling van gebroken stukjes, maar met ruimte voor hoop tussen de barsten.

Ik trek een wijde broek aan met een bijpassend hemdje, dat net tot op de rand van de broek valt. Het heeft lange mouwen, zodat ik het verband om mijn linkeronderarm kan verstoppen. Ik wil vragen over mijn wond vermijden. De tekening ziet er ook weer anders uit: ze is voortdurend in beweging. De ijskristallen veranderen in vage lijnen. Of dat normaal is, weet ik niet. Er is niemand aan wie ik het kan vragen. Ik trek de mouwen nog wat verder omlaag. Vesper en mama hebben ze mooi afgewerkt met

een dun, donkerder boordje. Mijn haar bind ik vast in twee hoge knotjes. Vooraan laat ik er enkele lokjes uit vallen, die nonchalant mijn gezicht omlijnen. Ik knijp mezelf een paar keer in de wangen voor een subtiele bloes. Ik zie er weer levend uit.

‘Elliiiiis!’

Vesper is wakker.

‘We moeten echt gaan! Anders komen we te laat!’

Hoe is het mogelijk dat er zo’n volume uit zo’n klein meisje kan komen?

‘Ik kom eraan!’

‘Oké!’ brult ze.

Ik grinnik en loop naar de leefruimte. Vesper en mama zitten al aan tafel, waar ze een hard stukje brood zonder beleg delen.

‘Goedemorgen, Ellebel,’ glimlacht mama. ‘We hebben nog een sneetje voor jou overgelaten.’

‘Nemen jullie het maar. Ik heb niet zo veel trek.’ Ik heb altijd veel trek, maar volgens mij hebben zij het meer nodig dan ik.

‘Wacht, wacht, wacht,’ zegt Vesper. ‘Ellis?’ Ze knijpt haar ogen samen tot spleetjes en kijkt me van top tot teen onderzoekend aan.

‘Ja?’

‘Je ziet er anders uit. Beter.’

Ik trek een wenkbrauw op. ‘Beter?’

‘Ja, je lijkt weer meer op jezelf of zo. Ik kan het niet goed uitleggen.’

‘Je ziet er inderdaad mooi uit,’ beaamt mama.

‘Bedankt.’ Ik pauzeer even. ‘Denk ik?’

Vesper en mama lachen.

Het voelt goed om weer echt thuis te zijn, zonder met mijn gedachten voortdurend in het huis van de Flamma’s of onder de ijssculptuur in Mare te zitten.

‘Waar is papa eigenlijk? Hij is zo weinig hier de laatste tijd.’

‘Hij werkt hard om pluspunten te verdienen. We zijn er heel wat kwijtgeraakt door de opstanden.’ Er verschijnt een bezorgde frons op mama’s gezicht.

‘Hoezo?’

‘We hebben het jullie nog niet verteld, omdat we jullie niet ongerust wilden maken.’

‘Wij kunnen toch helpen, mama! We kunnen extra baantjes aannemen, meer optredens doen met de showband ...’

‘Nee, Ellis. Door jouw harde werk waren we je bijna kwijt.’ Mama slikt zichtbaar. ‘Jullie doen al wat jullie kunnen, meisjes. En papa en ik zorgen wel voor de rest.’ Ze glimlacht. ‘Kom eens hier!’ Ze spreidt haar slanke armen en Vesper en ik nestelen ons tegen haar aan.

Mama ruikt naar mama. De warmste, gezelligste en meest huiselijke geur in heel Onderdom. Maar het is niet mijn favoriete geur – dat blijft voor eeuwig die van Anwar. Ik duw die gedachte weg zodra ze bij me opkomt en laat mama en Vesper me nog even fijnknijpen.